

Наразі Україна стала учасницею багатьох екологічних угод і проводить активну роботу із запровадження європейських норм у вітчизняне законодавство. Така спрямованість розвитку законодавства України з цих питань узгоджується з Європейською ландшафтною конвенцією, ратифікованою відповідним Законом України від 07.09.2005 р.

Відповідно до цієї Конвенції, Україна зобов'язана визначити та здійснювати ландшафтну політику для своєї території, спрямовану на охорону, регулювання і планування ландшафту шляхом прийняття конкретних заходів, а саме:

- Підвищення рівня обізнаності ;
- Ідентифікація своїх власних ландшафтів на всій її території;
- Освіта та виховання у галузі ландшафтів.

Формування та впровадження ландшафтної політики в Україні забезпечить можливість просторового структурування економічної, соціальної й екологічної складових громадського життя в Україні за об'єктивними ландшафтними критеріями, а не тільки за адміністративними границями, дозволить уникнути волюнтаристичного й хаотичного сценаріїв розвитку країни. Комплексне використання потенціалу природних і антропогенних ландшафтів забезпечить не тільки високу рентабельність, але й соціальну, а також природоохоронну ефективність.

Розв'язання проблеми збереження й економічно ефективного використання природних і антропогенних ландшафтів у наш час стримується у зв'язку з фактичним усуненням держави від цієї справи. Необхідно, щоб вектор державної політики був спрямований у конструктивне русло вирішення ландшафтної проблеми. Без цього немислимо уявити успіх України у справі переходу до сталого розвитку [2].

Література:

1. Клімов О.В. Формування ландшафтної політики в Україні / О.В. Клімов // Вісник ХНУ ім. В.Н. Каразіна. — 2013. — № 9. — С. 35–41.
2. Михайленко В.П. Ландшафтна політика в контексті міжнародної екологічної співпраці та сталого розвитку України / В.П. Михайленко // Міжвідомчий науковий збірник «Фізична географія та геоморфологія». — 2013. — Вип. 71. — С. 197–204.

УДК 316.35:354/364

ДОСВІД ВПРОВОДЖЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ ТА ФІНЛЯНДІЇ. ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КРАЇН

М.В. Шинкарчук¹, В.Ю. Белан²

¹ *Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»*
03056; м. Київ, пр. Перемоги, 37

e-mail: malvina.schinkar4uk@yandex.ua

² *Інститут проблем виховання НАПН України*
м. Київ, вул. Берлінського, 9

e-mail: ipv@ipv.org.ua

Сталий розвиток як загальна концепція стосовно необхідності встановлення балансу між задоволенням сучасних потреб людства і захистом інтересів майбутніх поколінь, включаючи їх потребу в безпечному і здоровому довкіллі відіграє важливу роль у стратегії та програмі Уряду Фінляндії, починаючи з 1990 року. Фінська Національна комісія зі сталого розвитку (FNCSO) була створена ще у 1993 році — одразу після Конференції в Ріо-де-Жанейро з навколишнього середовища і розвитку — і це була одна з перших таких комісій у світі. У Фінляндії, сталий розвиток розглядається як процес навчання для всього суспільства, що підвищує відповідальність і відданість у створенні гарного життя у стійкому суспільстві.

У той же час, існуюча в Україні система показників стану навколишнього середовища, за оцінками фахівців, не відповідає сучасним вимогам формування системи сталого розвитку України, які базуються на принципах міжнародної Конференції ООН з питань навколишнього середовища і розвитку. Актуальним стає впровадження інтегрованих показників сталого розвитку, що створило б можливість узгоджено розглянути проблеми стану середовища і соціально-економічного прогресу держави в контексті реалізації основних завдань сталого розвитку України.

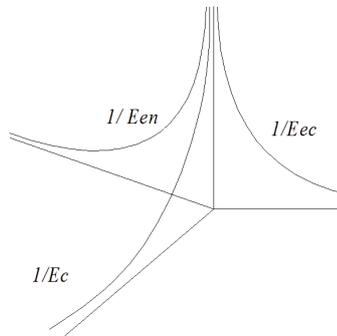

Рис. 1. Концептуальна графоаналітична модель сталого розвитку де E_c — ефективність соціальної політики (стратегії розвитку); E_{ec} — ефективність економічної політики; E_{ep} — ефективність екологічної політики

Згідно з даними Всесвітнього економічного форуму (ВЕФ) Індекс Екологічної Стійкості Фінляндії (рис. 1) досяг найбільшого прогресу в світі у сфері сталого розвитку в 2001, 2002 і 2005 роках. Індекс показує, наскільки добре країна досягла екологічної стійкості в порівнянні з іншими країнами. Україна на 2005 рік за даними Індексу знаходилась аж на 108-ому місці. На 2014 рік Фінляндія дещо спустилася за даними ІЕС на 18-те місце, а Україна у свою чергу піднялася на 95-те. Це пов'язано насамперед з тим, що основний акцент у Фінляндії, у порівнянні з нашою державою, ставиться на ініціативність її суспільства та приватного сектора щодо екологічних проблем, і, звичайно, пропаганда здорового способу життя. Також сюди можна віднести майже відмінний стан навколишнього середовища, зниження екологічних проблем та міжнародного співробітництва. Згідно з доповіддю, Фінляндія розташована на одному рівні зі США з погляду конкурентоспроможності, але на рівень вище, з точки зору екологічної стійкості [1].

Нинішня Національна стратегія сталого розвитку «Вперед до сталого вибору. Національна та глобальна сталість Фінляндії» була прийнята у червні 2006 року Національною комісією Фінляндії зі сталого розвитку. Метою є створення стійкого добробуту в безпечному і багатогранному суспільстві, в якому всі люди приймають на себе відповідальність за навколишнє середовище. Їх бачення направляють у необхідному напрямку коротко — та довгострокові заходи, які сприяють тому, щоб допомогти людям обрати відповідні рішення, які дотримуються принципів сталого розвитку. Відправною точкою є те, що ключові керівні принципи є фундаментальними для Стратегії з розробки урядових і політичних програм. Ця Стратегія була розроблена приблизно до 2030 року. У той же час, коли в Україні Стратегію сталого розвитку «Україна — 2020» було прийнято та схвалено лише у 2015 році і розроблена лише до 2020 року. Але зрушення у цьому плані тривають і це не може не тішити.

Фінляндія вважає, що ООН та її спеціалізовані установи та програми дій відіграють ключову роль в області політики розвитку. В даний час, основна частина основного фінансування Фінляндії в ООН спрямована на загальну підтримку чотирьох ключових програм організацій: Програма розвитку ООН (ПРООН); Дитячий фонд Організації Об'єднаних Націй (ЮНІСЕФ); Фонд народонаселення ООН (ЮНФПА); і Всесвітня продовольча програма (ВПП). Тематичне фінансування через організації ООН все частіше спрямовані на сталий розвиток, навколишнє середовище, клімат і лісові питання і зміцнення економічного потенціалу країн, що розвиваються, а також зусиль по боротьбі з глобальними загрозами для здоров'я. Для Фінляндії, ЄС являє собою важливий канал для сприяння досягненню цілей сталого розвитку в рамках ООН та інших міжнародних організацій [2].

Література:

1. Національна та глобальна сталість Фінляндії. Національна стратегія сталого розвитку. [Електронний ресурс. Сайт Прем'єр-Міністра Фінляндії]. Режим доступу: <http://vnk.fi/julkaisu?pubid=3772>.

2. Сталий розвиток та глобальні питання розвитку — Постійне представництво Фінляндії в ООН: ООН і Фінляндія: Сталий розвиток і глобальні проблеми розвитку. [Електронний ресурс. Сайт постійного представництва Фінляндії в ООН]. Режим доступу: <http://www.finlandun.org/public/default.aspx?nodeid=35895&contentlan=2&culture=en-US>.

УДК 614.2:616.018:614.39

РОЗРОБЛЕННЯ ПРОГРАМИ РЕАБІЛІТАЦІЇ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕДИЦИНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ (ЯК ОДНА З УМОВ ПЕРЕХОДУ ДО СТАЛОГО РОЗВИТКУ)

М.В. Шинкарчук¹, М.В. Шинкарчук²

¹ *Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут»*

² *КВНЗ «Житомирський інститут медсестринства»*

e-mail: malvina.schinkar4uk@yandex.ua

Реформи медичної сфери та питання охорони здоров'я населення України були і залишаються пріоритетом державної політики та однією із важливих складових модернізації економіки України [1].

Однією із умов переходу на засади сталого розвитку є умова фізичного, психологічного та морального здоров'я населення. Основними складовими формування здоров'я є доступність та якість медичної допомоги. Підвищення ефективності медицини, створення умов для покращення морально-психологічного стану суспільства — одні з основних завдань підвищення якості життя [2].

У зв'язку з останніми подіями у країні актуальність роботи на дану тематику полягає саме в прагненні досягти максимальної ефективності у забезпеченні всесторонньої мобілізації психологічних можливостей військовослужбових та постраждалого населення у подоланні наслідків поранень, травм, психологічну підготовку постраждалих до операцій та в післяопераційний період [3].

Мета роботи заключається в здійсненні максимально швидкого та ефективного повернення суспільству повноцінних в психологічному і моральному відношенні громадян шляхом розроблення програми реабілітації військовослужбовців, які брали участь в антитерористичній операції, що захистить суспільство від розгулу агресії і неконтрольованої спонтанної воєнничості, яка може бути наслідком неправильно проведеної соціальної реабілітації.

Новизна розробленої програми реабілітації полягає в удосконаленні надання амбулаторної та стаціонарної медичної допомоги військовослужбовцям, яка буде надаватись у визначених 26 лікувально-профілактичних закладах вторинного рівня (в районах і містах області) і 6 — третинного рівня. Для спрощення процедури оформлення пацієнтів була розроблена медична карта реабілітації військовослужбовців, основне завдання якої — надання амбулаторної та стаціонарної медичної допомоги військовослужбовцям, яка буде надаватись у визначених 32 лікувально-профілактичних закладах Житомирської області [4].

Максимально швидке поліпшення стану психологічного здоров'я населення, яке перебувало на території антитерористичних операцій, є одним з найважливіших пріоритетів у розвитку сучасної медицини не тільки обласного, а й всеукраїнського рівня, і, відповідно, має бути кінцевою метою проведення соціально-економічних реформ в країні.

Література:

1. Державна стратегія регіонального розвитку на період до 2020 року. http://www.csi.org.ua/www/wp-content/uploads/2013/05/nsrdu2020_1.pdf.